

VPN چیست؟

برقرار کردن امنیت برای یک شبکه درون یک ساختمان کار ساده ای است . اما هنگامی که بخواهیم از نقاط دور روی داده های مشترک کار کنیم ایمنی به مشکل بزرگی تبدیل می شود . در این بخش به اصول و ساختمان یک VPN برای سرویس گیرنده های ویندوز و لینوکس می پردازیم .

اصول VPN

فرستادن حجم زیادی از داده از یک کامپیوتر به کامپیوتر دیگر مثلا " در به هنگام رسانی بانک اطلاعاتی یک مشکل شناخته شده و قدیمی است . انجام این کار از طریق Email به دلیل محدودیت گنجایش سرویس دهنده Mail نشدنی است . استفاده از FTP هم به سرویس دهنده مربوطه و همچنین ذخیره سازی موقت روی فضای اینترنت نیاز دارد که اصلا " قابل اطمینان نیست . یکی از راه حل های اتصال مستقیم به کامپیوتر مقصد به کمک مودم است که در اینجا هم علاوه بر مودم ، پیکر بندی کامپیوتر به عنوان سرویس دهنده RAS لازم خواهد بود . از این گذشته ، هزینه ارتباط تلفنی راه دور برای مودم هم قابل تامل است . اما اگر دو کامپیوتر در دو جای مختلف به اینترنت متصل باشند می توان از طریق سرویس به اشتراک گذاری فایل در ویندوز بسادگی فایل ها را رد و بدل کرد . در این حالت ، کاربران می توانند به سخت دیسک کامپیوترهای دیگر همچون سخت دیسک کامپیوتر خود دسترسی داشته باشند . به این ترتیب بسیاری از راه های خرابکاری برای نفوذ کنندگان بسته می شود . شبکه های شخصی مجاری یا Virtual private Network (VPN) ها اینگونه مشکلات را حل می کند . VPN به کمک رمز گذاری روی داده ها ، درون یک شبکه کوچک می سازد و تنها کسی که آدرس های لازم و رمز عبور را در اختیار داشته باشد می تواند به این شبکه وارد شود . مدیران شبکه ای که بیش از اندازه وسواس داشته و محتاط هستند می توانند VPN را حتی روی شبکه محلی هم پیاده کنند . اگر چه نفوذ کنندگان می توانند به کمک برنامه های sniffer Packet جریان داده ها را دنبال کنند اما بدون داشتن کلید رمز نمی توانند آنها را بخوانند .

– ۴,۱,۱ VPN چیست ؟

VPN دو کامپیوتر یا دو شبکه را به کمک یک شبکه دیگر که به عنوان مسیر انتقال به کار می گیرد به هم متصل می کند. برای نمونه می توان ب دو کامپیوتر یکی در تهران و دیگری در مشهد که در فضای اینترنت به یک شبکه وصل شده اند اشاره کرد. VPN از نگاه کاربر کاملاً مانند یک شبکه محلی به نظر می رسد. برای پیاده سازی چنین چیزی، VPN به هر کاربر یک ارتباط IP مجازی می دهد.

داده هایی که روی این ارتباط آمد و شد دارند را سرویس گیرنده نخست به رمز در آورده و در قالب بسته ها بسته بندی کرده و به سوی سرویس دهنده VPN می فرستد. اگر بستر این انتقال اینترنت باشد بسته ها همان بسته های IP خواهند بود.

سرویس گیرنده VPN بسته ها را پس از دریافت رمز گشایی کرده و پردازش لازم را روی آن انجام می دهد. در آدرس <http://www.wown.com/W-baeten/gifani/vpnani.gif> شکل بسیار جالبی وجود دارد که چگونگی این کار را نشان می دهد. روشی که شرح داده شد را اغلب Tunneling یا تونل زنی می نامند چون داده ها برای رسیدن به کامپیوتر مقصد از چیزی مانند تونل می گذرند. برای پیاده سازی VPN راه های گوناگونی وجود دارد که پر کاربرد ترین آنها عبارتند از

Point to point Tunneling protocol یا PPTP که برای انتقال NetBEUI روی یک شبکه بر پایه IP مناسب است.

protocol Layer 2 Tunneling یا L2TP که برای انتقال IP، IPX یا NetBEUI روی هر رسانه دلخواه که توان انتقال Datagram های نقطه به نقطه (Point to point) را داشته باشد مناسب است. برای نمونه می توان به IP، X.25، Frame Relay یا ATM اشاره کرد.

IP Security یا Ipsec که برای انتقال داده های IP روی یک شبکه بر پایه IP مناسب است.

۴،۱،۲- پروتکل های درون تونل

Tunneling را می توان روی دو لایه از لایه های OSI پیاده کرد. PPTP و L2TP از لایه ۲ یعنی پیوند داده استفاده کرده و داده ها را در قالب Frame های پروتکل نقطه به نقطه (PPP) بسته بندی می کنند. در این حالت می توان از ویژگی های PPP همچون تعیین اعتبار کاربر، تخصیص آدرس پویا (مانند DHCP)، فشرده سازی داده ها یا رمز گذاری داده ها بهره برد. با توجه به اهمیت ایمنی انتقال داده ها در VPN، در این میان تعیین اعتبار کاربر نقش بسیار

مهمی دارد. برای این کار معمولاً از CHAP استفاده می شود که مشخصات کاربر را در این حالت رمز گذاری شده جابه جا میکند. Call back هم دسترسی به سطح بعدی ایمنی را ممکن می سازد. در این روش پس از تعیین اعتبار موفقیت آمیز، ارتباط قطع می شود. سپس سرویس دهنده برای برقرار کردن ارتباط جهت انتقال داده ها شماره گیری می کند. هنگام انتقال داده ها، Packet های IP، IP X یا NetBEUI در قالب Frame های PPP بسته بندی شده و فرستاده می شوند. PPTP هم Frame های PPP را پیش از ارسال روی شبکه بر پایه IP به سوی کامپیوتر مقصد، در قالب Packet های IP بسته بندی می کند. این پروتکل در سال ۱۹۹۶ از سوی شرکت هایی چون مایکروسافت، Ascend، 3com و Robotics US پایه گذاری شد. محدودیت PPTP در کار تنها روی شبکه های IP باعث ظهور ایده ای در سال ۱۹۹۸ شد. L2TP روی X.25، Frame Relay یا ATM هم کار می کند. برتری L2TP برابر PPTP این است که به طور مستقیم روی رسانه های گوناگون WAN قابل انتقال است.

۴،۱،۳ - VPN-Ipsec فقط برای اینترنت

Ipsec برخلاف PPTP و L2TP روی لایه شبکه یعنی لایه سوم کار می کند. این پروتکل داده هایی که باید فرستاده شود را همراه با همه اطلاعات جانبی مانند گیرنده و پیغام های وضعیت رمز گذاری کرده و به آن یک IP Header معمولی اضافه کرده و به آن سوی تونل می فرستد. کامپیوتری که در آن سو قرار دارد IP Header را جدا کرده، داده ها را رمز گشایی کرده و آن را به کامپیوتر مقصد می فرستد. Ipsec را می توان با دو شیوه Tunneling پیکر بندی کرد. در این شیوه انتخاب اختیاری تونل، سرویس گیرنده نخست یک ارتباط معمولی با اینترنت برقرار می کند و سپس از این مسیر برای ایجاد اتصال مجازی به کامپیوتر مقصد استفاده می کند. برای این منظور، باید روی کامپیوتر سرویس گیرنده پروتکل تونل نصب شده باشد. معمولاً کاربر اینترنت است که به اینترنت وصل می شود. اما کامپیوترهای درون LAN هم می توانند یک ارتباط VPN برقرار کنند. از آنجا که ارتباط IP از پیش موجود است تنها برقرار کردن ارتباط VPN کافی است. در شیوه تونل اجباری، سرویس گیرنده نباید تونل را ایجاد کند بلکه این کار را به عهده فراهم ساز (Service provider) است. سرویس گیرنده تنها باید به ISP وصل شود. تونل به طور خودکار از فراهم ساز تا ایستگاه مقصد وجود دارد. البته برای این کار باید همانگی های لازم با ISP انجام بگیرد.

ویژگی های امنیتی در IPsec

از سوی فرستنده واقعی (و نه از سوی یک نفوذ کننده که قصد رخنه دارد) رسیده و محتویات شان تغییر نکرده . AH اطلاعات مربوط به تعیین اعتبار و یک شماره توالی (Sequence Number) در خود دارد تا از حملات Replay جلوگیری کند . اما AH رمز گذاری نمی شود . رمز گذاری از طریق Security Header Encapsulation یا ESH انجام می گیرد . در این شیوه داده های اصلی رمز گذاری شده و VPN اطلاعاتی را از طریق ESH ارسال می کند . ESH همچنین کارکرد هایی برای تعیین اعتبار و خطایابی دارد . به این ترتیب دیگر به AH نیازی نیست . برای رمز گذاری و تعیین اعتبار روش مشخص و ثابتی وجود ندارد اما با این همه ، IETF ، برای حفظ سازگاری میان محصولات مختلف ، الگوریتم های اجباری برای پیاده سازی IPsec تدارک دیده . برای نمونه می توان به MD5 ، DES یا Secure Hash Algorithm اشاره کرد . مهمترین استانداردها و روش هایی که در IPsec به کار می روند عبارتند از :

- Diffie-Hellman برای مبادله کلید ها میان ایستگاه های دو سر ارتباط .
- رمز گذاری Public Key برای ثبت و اطمینان از کلیدهای مبادله شده و همچنین اطمینان از هویت ایستگاه های سهم در ارتباط .
- الگوریتم های رمز گذاری مانند DES برای اطمینان از درستی داده های انتقالی .
- الگوریتم های درهم ریزی (Hash) برای تعیین اعتبار تک تک Packet ها .
- امضاهای دیجیتال برای تعیین اعتبارهای دیجیتالی .

۴,۱,۵ – IPsec بدون تونل

IPsec در مقایسه با دیگر روش ها یک برتری دیگر هم دارد و آن اینست که می تواند همچون یک پروتکل انتقال معمولی به کار برود . در این حالت برخلاف حالت Tunneling همه IP packet رمز گذاری و دوباره بسته بندی نمی شود . بجای آن ، تنها داده های اصلی رمز گذاری می شوند و Header همراه با آدرس های فرستنده و گیرنده باقی می ماند . این باعث می شود که داده های سرباز (Overhead) کمتری جابجا شوند و بخشی از پهنای باند آزاد شود . اما روشن است که در این وضعیت ، خرابکاران می توانند به مبدا و مقصد داده ها پی ببرند . از آنجا که در مدل OSI داده ها از لایه ۳ به بالا رمز گذاری می شوند خرابکاران متوجه نمی شوند که این داده ها به ارتباط با سرویس دهنده

Mail مربوط می شود یا به چیز دیگر .

۴,۱,۶ – جریان یک ارتباط Isec

بیش از آن که دو کامپیوتر بتوانند از طریق Isec داده ها را میان خود جابجا کنند باید یکسری کارها انجام شود .

- نخست باید ایمنی برقرار شود . برای این منظور ، کامپیوترها برای یکدیگر مشخص می کنند که آیا رمز گذاری ، تعیین اعتبار و تشخیص خطا یا هر سه آنها باید انجام بگیرد یا نه .
- سپس الگوریتم را مشخص می کنند ، مثلا "DEC برای رمز گذاری و MD5 برای خطایابی .
- در گام بعدی ، کلیدها را میان خود مبادله می کنند .

Isec برای حفظ ایمنی ارتباط از SA (Security Association) استفاده می کند . SA چگونگی ارتباط میان دو یا چند ایستگاه و سرویس های ایمنی را مشخص می کند . SA ها از سوی SPI (Security parameter Index) شناسایی می شوند . SPI از یک عدد تصادفی و آدرس مقصد تشکیل می شود . این به آن معنی است که همواره میان دو کامپیوتر دو SPI وجود دارد :

یکی برای ارتباط A و B و یکی برای ارتباط B به A . اگر یکی از کامپیوترها بخواهد در حالت محافظت شده داده ها را منتقل کند نخست شیوه رمز گذاری مورد توافق با کامپیوتر دیگر را بررسی کرده و آن شیوه را روی داده ها اعمال می کند . سپس SPI را در Header نوشته و Packet را به سوی مقصد می فرستد .

۴,۱,۷ – مدیریت کلیدهای رمز در Isec

اگر چه Isec فرض را بر این می گذارد که توافقی برای ایمنی داده ها وجود دارد اما خودش برای ایجاد این توافق نمی تواند کاری انجام بدهد .

Isec در این کار به IKE (Internet Key Exchange) تکیه می کند که کارکردی همچون IKMP (Key Management Protocol) دارد . برای ایجاد SA هر دو کامپیوتر باید نخست تعیین اعتبار شوند . در حال حاضر برای این کار از راه های زیر استفاده می شود :

- Pre shared keys : روی هر دو کامپیوتر یک کلید نصب می شود که IKE از روی آن یک عدد Hash ساخته و آن را به سوی کامپیوتر مقصد می فرستد . اگر هر دو کامپیوتر بتوانند این عدد را بسازند پس هر دو این کلید دارند و به این ترتیب تعیین هویت انجام می گیرد .

• رمز گذاری Public Key: هر کامپیوتر یک عدد تصادفی ساخته و پس از رمز گذاری آن با کلید عمومی کامپیوتر مقابل، آن را به کامپیوتر مقابل می فرستد. اگر کامپیوتر مقابل بتواند با کلید شخصی خود این عدد را رمز گشایی کرده و باز پس بفرستد برای ارتباط مجاز است. در حال حاضر تنها از روش RSA برای این کار پیشنهاد می شود.

• امضاء دیجیتال: در این شیوه، هر کامپیوتر یک رشته داده را علامت گذاری (امضاء) کرده و به کامپیوتر مقصد می فرستد. در حال حاضر برای این کار از روش های RSA و DSS (Digital Singature Standard) استفاده می شود. برای امنیت بخشیدن به تبادل داده ها باید هر دو سر ارتباط نخست بر سر یک کلید به توافق می رسند که برای تبادل داده ها به کار می رود. برای این منظور می توان همان کلید به دست آمده از طریق Diffie Hellman را به کاربرد که سریع تر است یا یک کلید دیگر ساخت که مطمئن تر است.

۴,۱,۸ - خلاصه

تبادل داده ها روی اینترنت چندان ایمن نیست. تقریباً هر کسی که در جای مناسب قرار داشته باشد می تواند جریان داده ها را زیر نظر گرفته و از آنها سوء استفاده کند. شبکه های شخصی مجازی یا VPN ها کار نفوذ را برای خرابکاران خیلی سخت می کند.

VPN با ویندوز

استفاده از اینترنت به عنوان بستر انتقال داده ها هر روز گسترش بیشتری پیدا می کند. باعث می شود تا مراجعه به سرویس دهندگان وب و سرویس های Email هر روز بیشتر شود. با کمی کار می توان حتی دو کامپیوتر را که در دو قاره مختلف قرار دارند به هم مرتبط کرد. پس از برقراری این ارتباط، هر کامپیوتر، کامپیوتر دیگر را طوری می بیند که گویا در شبکه محلی خودش قرار دارد. از این رهگذر دیگر نیازی به ارسال داده ها از طریق سرویس هایی مانند Email نخواهند بود. تنها اشکال این کار این است که در صورت عدم استفاده از کارکردهای امنیتی مناسب، کامپیوترها کاملاً در اختیار خرابکاران قرار می گیرند. VPN ها مجموعه ای از سرویس های امنیتی ردر برابر این عملیات فراهم می کنند. در بخش قبلی با چگونگی کار VPN ها آشنا شدید و در اینجا به شما نشان می دهیم که چگونه می توان در ویندوز یک VPN شخصی راه انداخت. برای این کار به نرم افزار خاصی نیاز نیست چون مایکروسافت همه

چیزهای لازم را در سیستم عامل گنجانده یا در پایگاه اینترنتی خود به رایگان در اختیار همه گذاشته.

پیش نیازها

برای اینکه دو کامپیوتر بر پایه ویندوز بتواند از طریق VPN به هم مرتبط شوند دست کم یکی از آنها باید به ویندوز NT یا ۲۰۰۰ کار کند تا نقش سرویس دهنده VPN را به عهده بگیرد. ویندوزهای x۹ یا Me تنها می توانند سرویس گیرنده VPN باشند. سرویس دهنده VPN باید یک IP ثابت داشته باشد. روشن است که هر دو کامپیوتر باید به اینترنت متصل باشند. فرقی نمی کند که این اتصال از طریق خط تلفن و مودم باشد یا شبکه محلی. IP در سرویس دهنده VPN باید مجاز (Valid) باشد تا سرویس گیرنده بتواند یک مستقیماً آن را ببیند. در شبکه های محلی که اغلب از IP های شخصی (۱۶۸، ۱۹۲، x.x) استفاده می شود VPN را باید روی شبکه ایجاد کرد تا ایمنی ارتباط بین میان کامپیوترها تامین شود. اگر سرویس گیرنده VPN با ویندوز ۹۵ کار می کند نخست باید Dial up Networking Upgrade 1.3 را از سایت مایکروسافت برداشت کرده و نصب کنید. این مجموعه برنامه راه اندازهای لازم برای VPN را در خود دارد. البته مایکروسافت پس از Upgrade 1.3 Networking Dial up نگارش های تازه تری نیز عرضه کرده که بنا بر گفته خودش ایمنی و سرعت ارتباط VPN را بهبود بخشیده است.

نصب سرویس دهنده VPN

روی کامپیوتر بر پایه ویندوز NT نخست باید در بخش تنظیمات شبکه، راه انداز Point to Point Tunneling را نصب کنید. هنگام این کار، شمار ارتباط های همزمان VPN پرسیده می شود. در سرویس دهنده های NT این عدد می تواند حداکثر ۲۵۶ باشد. در ایستگاه کاری NT، این عدد باید ۱ باشد چون این سیستم عامل تنها اجازه یک ارتباط RAS را می دهد. از آنجا که ارتباط VPN در قالب Remote Access برقرار می شود ویندوز NT به طور خودکار پنجره پیکر بندی RAS را باز می کند. اگر RAS هنوز نصب نشده باشد ویندوز NT آن را نصب می کند. هنگام پیکر بندی باید VPN Adapter را به پورت های شماره گیری اضافه کنید. اگر می خواهید که چند ارتباط VPN داشته باشید باید این کار را برای هر یک از VPN Adapter ها انجام دهید.

پیکربندی سرویس دهنده RAS

اکنون باید VPN Adapter را به گونه ای پیکربندی کنید که ارتباطات به سمت درون (incoming) اجازه بدهد. نخست باید پروتکل های مجاز برای این ارتباط را مشخص کنید. همچنین باید شیوه رمز گذاری را تعیین کرده و بگویید که آیا سرویس دهنده تنها اجازه دسترسی به کامپیوترهای موجود در شبکه کامپیوتر ویندوز NT، در این وضعیت، سرویس دهنده VPN می تواند کار مسیر یابی را هم انجام دهد. برای بالاتر بردن ایمنی ارتباط، می توانید NetBEUI را فعال کرده و از طریق آن به کامپیوترهای دور اجاز دسترسی به شبکه خود را بدهید. سرویس گیرنده، شبکه و سرویس های اینترنتی مربوط به سرویس دهنده VPN را نمی بینید. برای راه انداختن TCP/IP همراه با VPN چند تنظیم دیگر لازم است. اگر سرویس دهنده DHCP ندارید باید به طور دستی یک فضای آدرس (IP Address Pool) را مشخص کنید. به خاطر داشته باشید که تنها باید از IP های شخصی (Private) استفاده کنید. این فضای آدرس باید دست کم ۲ آدرس داشته باشد، یکی برای سرویس دهنده VPN و دیگری برای سرویس گیرنده VPN. هر کار بر باید برای دسترسی به سرویس دهنده از طریق VPN مجوز داشته باشد. برای این منظور باید در User Manager در بخش Dialing اجازه دسترسی از دور را بدهید. به عنوان آخرین کار، Remote Access Server را اجرا کنید تا ارتباط VPN بتواند ایجاد شود.

سرویس گیرنده VPN روی ویندوز NT

نصب سرویس گیرنده VPN روی ویندوز NT شبیه راه اندازی سرویس دهنده VPN است بنابراین نخست باید ۴ مرحله گفته شده برای راه اندازی سرویس دهنده VPN را انجام بدهید، یعنی:

. نصب PPTP

. تعیین شمار ارتباط ها

. اضافه کردن VPN به عنوان دستگاه شماره گیری

. پیکر بندی VPN Adapter در RAS، تنها تفاوت در پیکر بندی VPN Adapter آن است

که باید به جای ارتباط های به سمت درون به ارتباط های به سمت بیرون (out going) اجازه بدهید.

. سپس تنظیمات را ذخیره کرده و کامپیوتر را بوت کنید. در گام بعدی، در بخش

Networking یک ارتباط (Connection) تلفنی بسازید. به عنوان دستگاه شماره گیر یا همان مودم باید VPN Adapter را انتخاب کرده و بجای شماره تلفن تماس، IP مربوط به سرویس دهنده VPN را وارد کنید. در اینجا پیکر بندی سرویس گیرنده VPN روی ویندوز NT به پایان می رسد و شبکه های شخصی مجازی ساخته می شود.

سرویس گیرنده VPN روی ویندوز ۲۰۰۰ راه اندازی سرویس گیرنده VPN ساده تر و کم زحمت تر از سرویس دهنده آن است. در ویندوز ۲۰۰۰ به بخش مربوط به تنظیمات شبکه رفته یک Connection تازه بسازید.

گام نخست : Assistant در ویندوز ۲۰۰۰ پیکر بندی VPN را بسیار ساده کرده. به طور معمول باید آدرس IP مربوط به سرویس دهنده VPN را داشته باشد. در اینجا باید همان IP معمولی را وارد کنید و نه IP مربوط به شبکه VPN را، با این کار، VPN پیکر بندی شده و ارتباط برقرار می شود.

برای تعیین صلاحیت، باید نام کاربری و رمز عبور را وارد کنید که اجازه دسترسی از طریق Remote Access را داشته باشید. ویندوز ۲۰۰۰ بی درنگ ارتباط برقرار کرده و شبکه مجازی کامل می شود.

گام دوم: کافی است آدرس IP مربوط به سرویس دهنده VPN را وارد کنید.

گام سوم: در پایان فقط کافی است خود را معرفی کنید.

سرویس گیرنده VPN روی ویندوز ۹x نصب سرویس گیرنده VPN روی ویندوز های ۹۵، ۹۸ و ۹۸ SE مانند هم است. نخست باید پشتیبانی از VPN فعال شود. در اینجا بر خلاف ویندوز NT به جای اضافه کردن پروتکل باید یک کارت شبکه نصب کنید. ویندوز ۹x همه عناصر لازم را نصب می کند. به این ترتیب کار نصب راه اندازها را هم کامل می گردد. در قدم بعدی باید Dialup adapter یک Connection بسازید. به عنوان دستگاه شماره گیر باید VPN adapter را معرفی کنید.

گام دوم: یک Connection تازه روی VPN dapter در ویندوز x9، سیستم عامل IP مربوط به سرویس ۹۰ دهنده VPN را در خواست می کند.

گام سوم: آدرس IP مربوط به سرویس دهنده VPN را وارد کنید. پیکر بندی سرویس گیرنده VPN در اینجا پایان یافته و ارتباط می تواند برقرار شود. تنها کافی است که نام کاربری و رمز عبور را وارد کنید. اکنون ویندوز به اینترنت وصل شده و تونل را می سازد و داده های خصوصی می تواند حرکت خود را آغاز کنند.

برنامه های کمکی

اگر بخواهید برای نمونه از دفتر کار (سرویس گیرنده VPN) به کامپیوتر خود در خانه (سرویس گیرنده VPN) وصل بشوید با دو مشکل روبرو خواهید شد. نخست اینکه کامپیوتری که در خانه دارید پیوسته به اینترنت متصل نیست و دیگری اینکه سرویس گیرنده VPN به یک آدرس IP نیاز دارد. این IP را هنگامی که از یک شرکت فراهم ساز (ISP) سرویس می گیرید از پیش نمی دانید چون به صورت پویا (dynamic) به شما تخصیص داده می شود. Online Jack برنامه ای است که برای هر دو مشکل راه حل دارد. Online Jack یک برنامه کوچک است که باید روی کامپیوتر خانه نصب شود. از دفتر کار خود می توانید از طریق سایت Online Jack و با نام کاربری و رمز عبور به کامپیوتر خود در خانه متصل شوید. با این کار، IP که شرکت فراهم ساز به شما تخصیص داده مشخص می شود که از روی آن، سرویس گیرنده VPN پیکر بندی شده و کار خود را آغاز می کند. از این دست برنامه های کمکی موارد زیادی وجود دارد که با جستجو در اینترنت می توانید آنها را بیابید.

خلاصه

دامنه کاربردی VPN گسترده و گوناگون است. VPN را می توان برای متصل کردن کاربران بیرونی به شبکه محلی، ارتباط دو کامپیوتر یا دو شبکه در دو شهر مختلف یا دسترسی از دفتر کار به کامپیوتر منزل بکار برد.

VPN نه تنها داده ها را با ایمنی بیشتر منتقل می کند بلکه وقتی از آن برای مرتبط کردن دو

کامپیوتر دور از هم استفاده می کنیم هزینه ها بسیار کاهش می یابد. آخرین نکته اینکه راه اندازی VPN ساده و رایگان است.

VPN با لینوکس (۱)

یکی از توانایی های VPN امکان کاربران دور از شبکه (Remote) در دسترسی به آن است .
IPsec در این میان نقش مهمی در فراهم کردن ایمنی لازم برای داده ها دارد . یکی از مناسب ترین و به صرفه ترین وسیله ها در پیاده سازی این امکانات لینوکس و Free S/WAN که در این بخش به آن می پردازیم .

Free S/WAN و IPsec

اگر چه لینوکس هم به دلیل توانایی های خوب Firewall بستر بسیار مناسبی برای یک دروازه امنیتی (Security Gateway) برپایه IPsec است مال خودش به طور پیش فرض بخش های لازم برای IPsec را به همراه ندارد. این برنامه ها را می توانید در مجموعه Free S/WAN بیابید. (www.fresswan.org) Free S/WAN در اصل مجمعی متشکل از برنامه نویسان زبده و تامین کنندگان مالی است که برنامه های ویژه لینوکس را فراهم می کنند. برنامه Free S/WAN از دو بخش اصلی تشکیل شده یکی Kernel IPsec (KLIPS) است که پروتکل های لازم را به Kernel اضافه می کند و دیگری Daemon که وظیفه برقراری ارتباط و رمز گذاری را بر عهده دارد.

در این بخش می بینید که IPsec چگونه کار می کند و چگونه باید آن را به کمک Free S/WAN در لینوکس برای VPN پیکر بندی کرد. در ادامه خواهیم گفت که با X.509 چطور زیر ساخت های لازم برای یک شرکت پیاده سازی می شود.

نگاهی به IPsec

IPsec در اصل مجموعه ای از پروتکل ها و روش هایی است که به کمک آنها می توان روی اینترنت یک ارتباط مطمئن و ایمن ایجاد کرد.
جزئیات IPsec یا Internet Protocol Security در RFC های شماره ۲۴۰۱ تا ۲۴۱۰ آمده.
IPsec برای اطمینان بخشیدن به ارتباط های اینترنتی از شیوه های تعیین اعتبار و رمز گذاری داده ها استفاده می کند. برای این منظور در لایه شبکه دو حالت انتقال و دو لایه ایمنی فراهم

می کند.

Transport در مقایسه با Tunnel

در حالت Transport دو میزبان به طور مستقیم روی اینترنت با هم گفتگو می کنند. در این حالت می توان IPsec را برای تعیین اعتبار و همچنین یکپارچگی و درستی داده ها به کار برد. به کمک IPsec نه تنها می توان از هویت طرف گفتگو مطمئن شد بلکه می توان نسبت به درستی و دست نخوردگی داده هاهم اطمینان حاصل کرد. به کمک عملکرد رمز گذاری می توان افزون بر آن خوانده شدن داده ها از سوی افراد غیر مجاز جلوگیری کرد. اما از آنجا که در این شیوه، دو کامپیوتر به طور مستقیم داده ها را مبادله میکنند نمی توان مبدا و مقصد داده ها را پنهان کرد. از حالت Tunnel هنگامی که استفاده می شود که دست کم یکی از کامپیوترها به عنوان Security Gateway به کار برود. در این وضعیت حداقل یکی از کامپیوترهایی که در گفتگو شرکت می کند در پشت Gateway قرار دارد و در نتیجه ناشناس می ماند. حتی اگر دو شبکه از طریق Security Gateway های خود با هم داده مبادله کنند نمی توان از بیرون فهمید که دقیقاً کدام کامپیوتر به تبادل داده مشغول است. در حالت Tunnel هم می توان از کارکردهای تعیین اعتبار، کنترل درستی داده ها و رمز گذاری بهره برد.

Authentication Header

وظیفه Header IP Authentication آن است که داده های در حال انتقال بدون اجازه از سوی شخص سوم مورد دسترسی و تغییر قرار نگیرد. برای این منظور از روی Header مربوط به IP و داده های اصلی یک عدد Hash به دست آمده و به همراه فیلدهای کنترلی دیگر به انتهای Header اضافه می شود. گیرنده با آزمایش این عدد می تواند به دستکاری های احتمالی در Header یا داده های اصلی پی ببرد. Authentication Header هم در حالت Transport و هم در حالت Tunnel کاربرد دارد.

AH در حالت Transport میان Header مربوط به IP و داده های اصلی می نشیند. در مقابل، در حالت Tunneling، Gateway کل Paket را همراه با Header مربوط به داده ها در یک IP Packet بسته بندی می کند. در این حالت، AH میان Header جدید و Packet اصلی قرار می گیرد. AH در هر دو حالت، اعتبار و سلامت داده ها را نشان می دهد اما دلیلی بر قابل اطمینان بودن آنها نیست چون عملکرد رمز گذاری ندارد.

Encapsulated Security Payload

Encapsulated Security Payload IP برای اطمینان از ایمنی داده ها به کار می رود. این پروتکل داده ها در قالب یک Header و یک Trailer رمز گذاری می کند. به طوری اختیاری می توان به انتهای Packet یک فیلد Auth ESP اضافه کرد که مانند AH اطلاعات لازم برای اطمینان از درستی داده ها رمز گذاری شده را در خود دارد. در حالت Transport، Header مربوط به ESP و Trailer تنها داده های اصلی IP از پوشش می دهند و Header مربوط به Packet بدون محافظ باقی می ماند.

اما در حالت Tunneling همه Packet ارسالی از سوی فرستنده، داده اصلی به شمار می رود و Security Gateway آن را در قالب یک Packet مربوط به IP به همراه آدرس های فرستنده و گیرنده رمز گذاری می کند. در نتیجه، ESP نه تنها اطمینان از داده ها بلکه اطمینان از ارتباط را هم تامین می کند. در هر دو حالت، ESP در ترکیب با AH ما را از درستی بهترین داده های Header مربوط به IP مطمئن می کند.

Association Security

برای اینکه بتوان ESP/AH را به کار برد باید الگوریتم های مربوط به درهم ریزی (Hashing)، تعیین اعتبار و رمز گذاری روی کامپیوترهای طرف گفتگو یکسان باشد. همچنین دو طرف گفتگو باید کلیدهای لازم و طول مدت اعتبار آنها را بدانند. هر دو سر ارتباط IPsec هر بار هنگام برقرار کردن ارتباط به این پارامترهای نیاز دارند. SA یا Security Association به عنوان یک شبه استاندارد در این بخش پذیرفته شده. برای بالا بردن امنیت، از طریق SA می توان کلیدها را تا زمانی که ارتباط برقرار است عوض کرد. این کار را می توان در فاصله های زمانی مشخص یا پس از انتقال حجم مشخصی از داده ها انجام داد.

Internet Key Exchange

پروتکل Internet Key Exchange یا (RFC 2409) IKE (Internet Key Exchange) روند کار روی IPsec SA را تعریف می کند. این روش را Security Association and Key Management Internet Protocol یا ISAKMP نیز می نامند. این پروتکل مشکل ایجاد ارتباط میان دو کامپیوتر را که هیچ چیز از هم نمی دانند و هیچ کلیدی ندارند حل می کند. در نخستین مرحله IKE (Phase 1) که به آن حالت اصلی (Mode Main) هم گفته می شود دو طرف گفتگو نخست بر سر پیکر بندی ممکن برای SA و الگوریتم های لازم برای درهم ریزی (Hashing)، تعیین

اعتبار و رمز گذاری به توافق می رسند.

آغاز کننده (Initiator) ارتباط به طرف مقابل (یا همان Responder) چند گزینه را پیشنهاد می کند. Responder هم مناسب ترین گزینه را انتخاب کرده و سپس هر دو طرف گفتگو، از طریق الگوریتم Diffie-Hellman یک کلید رمز (Secret Key) می سازند که پایه همه رمز گذاری های بعدی است. به این ترتیب صلاحیت طرف مقابل برای برقراری ارتباط تایید می شود.

اکنون مرحله دوم (IKE Phase 2) آغاز می گردد که حالت سریع (Quick Mode) هم نامیده می شود. این مرحله SA مربوط به IPsec را از روی پارامترهای مورد توافق برای ESP و AH می سازد.

گواهینامه x.506

همانطور که پیش از این گفتیم بهترین راه برای تبادل Public Key ها x.509 Certificate (RFC شماره ۲۴۹۵) است. یک چنین گواهینامه ای یک Public Key برای دارنده خود ایجاد می کند. این گواهینامه، داده هایی مربوط به الگوریتم به کار رفته برای امضاء ایجاد کننده، دارنده و مدت اعتبار در خود دارد که در این میان، Public Key مربوط به دارنده از بقیه مهمتر است. CA هم گواهینامه را با یک عدد ساخته شده از روی داده ها که با Public Key خودش ترکیب شده امضاء می کند.

برای بررسی اعتبار یک گواهینامه موجود، گیرنده باید این امضاء را با Public Key مربوط به CA رمز گشایی کرده و سپس با عدد نخست مقایسه کند. نقطه ضعف این روش در طول مدت اعتبار گواهینامه و امکان دستکاری و افزایش آن است. اما استفاده از این گواهینامه ها در ارتباطهای VPN مشکل چندانی به همراه ندارد چون مدیر شبکه Security Gateway و همه ارتباط ها را زیر نظر دارد.

IPsec یا FreeS/WAN

همانطور که گفتیم FreeS/WAN مجموعه کاملی برای راه اندازی IPsec روی لینوکس است. البته بیشتر نگارش های لینوکس برنامه های لازم برای این کار را با خود دارند. اما بر اساس تجربه بهتر است FreeS/WAN را به کار ببرید.

در اینجا ما از RedHatLinux نگارش ۷/۲ با هسته ۲,۴,۱۸ و FreeS/WAN197

(<ftp://ftp.xs4all.nl/pub/crypto/freeswan/>) استفاده کرده ایم. در صورت لزوم می توان FreeS/WAN را با هسته هسته های خانواده ۲,۲ هم به کار برد. البته در این حالت دست کم به نگارش ۲,۲,۱۹ لینوکس نیاز دارید. این را هم باید در نظر داشته باشید که راه انداختن VPN Gateway همراه با دیواره آتش سودمنداست و هسته نگارش ۲,۴ امکانات خوبی برای راه انداختن دیواره آتش دارد.

نصب

برای نصب باید هسته را در `usr/ser/linux/` و Free S/WAN را در `usr/src/freeswan/` versionnumber باز کنید. سپس با فرمان های `make menuconfig` و `make xconfig` پیکربندی هسته را انجام بدهید. گزینه های لازم برای تنظیمات اضافی را در Networking Options\IPsec Options می یابید که معمولا نیازی به تغییر دادن تنظیمات پیش فرض آن نیست. برای راه انداختن patch x.509 باید بسته مربوطه را باز کرده و فایل `freewan.diff` را در فهرست Free S/WAN کپی کنید. پس از آن، فرمان `patch-p1 > freewan.diff` همه چیز را برایتان تنظیم می کند. در پایان باید هسته را که اکنون تغییر کرده کامپایل کنید. این مار را با صادر کردن فرمان `make kinstall` وقتی در فهرست Free S/WAN هستید انجام بدهید.

پس از اضافه کردن هسته تازه به مدیر بوت و راه اندازی کامپیوتر می توانید نتیجه کارهایی که انجام دادید را ببینید. فرمان `dmesg` پیام های آغاز به کار KLIPS را نشان می دهد. لازم است که روی Runlevel ها هم کارهایی انجام بدهید. از آنجا که Free S/WAN به رابط های `eth0` و `eth1`، `ipsec0` را اضافه می کند، سیستم نخست Networking سپس Free S/WAN و در پایان `iptables` را اجرا می کند.

پیکر بندی

ما قصد داریم که Security Gateway خود را به گونه ای پیکربندی کنیم که یک Firewall هم باشد. این دیواره آتش باید به هر کامپیوتر از فضای اینترنت با هر IP دلخواه اجازه ارتباط با شبکه داخلی (۱۶/۱۷۲,۱۶,۰,۰) را بدهد. این کامپیوتر برای این کار دو رابط Ethernet(`eth0`) برای شبکه داخلی (۱۶/۱۷۲,۱۶,۰,۰) و `eth1` برای محیط بیرونی دارد. باید میان این دو رابط عملکرد IP-Forwarding فعال باشد. نخست باید دیواره آتش را در این

Security Gateway طوری تنظیم کنیم که Packet های AH و ESP را بپذیرد. به همین دلیل روی رابط بیرونی (همان Packet eth1) UDP را روی پورت ۵۰۰ (ESP) می فرستیم.

تنظیمات FreeS/WAN در فایل `etc/ipsec.conf/` ثبت می شود. این تنظیمات به سه گروه تقسیم می شوند. `setup Config` به تنظیمات پایه ای مربوط می شود و `conn%default` تنظیمات مشترک برای همه ارتباط ها را در خود دارد. گروه سوم که با لغت کلیدی `conn` و یک نام دلخواه مشخص می شود پارامترهای ارتباطی با همان نام را در خود دارد. در این مثال ما نام این بخش را `Roadwarrior` گذاشته ایم که کاربرانی که از بیرون با کامپیوترهای همراه به شبکه متصل می شوند مربوط می شود.

`etc/ipsec.conf/`

در بخش `Config setup` پیش از هر چیز باید رابطی که درخواست ارتباط های IPsec روی آن می روند را مشخص کرد. برای این منظور، فرمان `interfaces=%defaultroute` کافی است که البته می توانید بجای `defaultroute` آدرس IP مربوط به کارت را هم وارد کنید. با تنظیم کردن `kilpsdebug` و `plutodebug` روی حالت `none` Debug را غیر فعال می کنیم. `Plutoload` و `plutostart` را روی `search` تنظیم می کنیم تا ارتباط ها پس از درخواست از سمت مقابل، ایجاد شوند.

در بخشی `conn %default` فرمان `keyingtries = 0` به Gateway می گوید که در صورت تغییر کلیدهای رمز تا پیدایش آنها صبر کند. برای انتخاب این روش تعیین اعتبار فرمان `authby = rrsasig` باعث می شود تا هر دو طرف گفتگو حتماً میان خود گواهینامه مبادله کنند: `leftrrsasigkey = %cert rightrrsasigkey = %cert` برای هم دوباره `defaultroute` را اعلام می کنیم که به عنوان `left subnet` شبکه داخلی (۱۶/۱۷۲,۱۶,۰,۰) به کار می رود. کمی بعد این بخش را با `leftid` کامل می کنیم که گواهینامه ما را برای Gateway مشخص می کند. در بخش `conn Roadwarrior` هم با فرمان `right = %any` به همه کسانی که بتوانند گواهینامه ارائه کنند اجازه دسترسی می دهیم. حالت ارتباط را هم با `type = tunnel` مشخص می کنیم که در آن تبادل کلیدها از طریق IKE (key `exchang = ike`) با `pf = yes` (Perfect Forwarding Secrecy) انجام می گیرد. `Auto = add` هم به FreeS/WAN می گوید که ارتباط در پی درخواست از سوی کاربران بیرون از شبکه برقرار شود.

گواهینامه

اکنون S/WAN Free برای برقرار کردن ارتباط با یک رمز گذاری قوی از طریق تبادل گواهینامه پیکربندی شده. گواهینامه لازم برای Gateway و کاربران بیرون از شبکه را خودمان می سازیم. برای این کار از توانایی های SSL open بهره می گیریم. نخست یک ساختار فهرست برای ایجاد گواهینامه می سازیم. برای نمونه فهرست etc/fenrisCA/ را در نظر می گیریم. اینجا فهرست های certs و private key ها می سازیم. فهرست private به طور منطقی باید در دسترس root باشد. در فهرست etc/fenrisCA/ به دو فایل index.txt و serial نیاز داریم. با touch، index.txt را خالی می کنیم. Open SSL بعداً در این فایل لیستی از گواهینامه های صادر شده ثبت می کند. اکنون در فایل OPENSSL.CNF (که در usr/ssl/ یا usr/share/ssl/ قرار دارد) مسیر فهرست CA را به عنوان پارامتر dir وارد می کنیم.

RootCA

اکنون به سراغ RootCA می رویم. برای این کار نخست یک RSAPrivate به طول ۲۰۴۸ بیت می سازیم: openssl gersa -des3 -out private/caKey.pem2048 گزینه des3 باعث می شود که از طریق روش Triple DES ساخته شود تا افراد غیر مجاز نتوانند گواهینامه را درستکاری کنند. البته اکنون گواهینامه را درستکاری کنند. البته اگر خودمان هم Passphrase را فراموش کنیم امکان انجام این کار را نخواهیم داشت. اکنون گواهینامه RootCA خودمان را ایجاد کرده و آن را به یک بازه زمانی محدود می کنیم: openssl req -new-x509 -days = 1825 -key private/cakey.pem out - caCert.pem به عنوان passphrase از همان چیزی که برای Private Key کار بردیم استفاده کرده ایم. سپس openssl تک تک عناصر مربوط به شناسایی دارنده گواهینامه می پرسد. در پایان گواهینامه Root CA را در eht/ipsec.d/cacerts/ برای Free S/WAN کپی می کنیم.

گواهینامه Gateway

ساختن گواهینامه برای Gateway دقیقاً همانند روشی است که برای گواهینامه Root CA

شرح دادیم. به کمک گواهینامه Gateway به کاربران بیرون از شبکه اجازه ارتباط و استفاده از آن را می دهیم .

نخست به یک Private key نیاز داریم که این بار طول آن ۱۰۲۴ بیت است:

```
openssl genrsa -des3 -out private/gwKey.pem 1024
```

اکنون گام بعدی را بر می داریم:

```
openssl req -new-key private/gwKey.pem -out geReq.pem
```

اکنون Request را به عنوان Root CA امضاء می کنیم:

```
openssl ca -notext -in geReq.pem -out gwCert.pem
```

این گواهینامه را باید در قالب فایل `etc/x509cert.der/` به شکل باینر روی Gateway ذخیره

کنیم . عمل تبدیل با فرمان زیر انجام می گیرد:

```
openssl x509 -in gwCert.pem -outform der -out /etc/x509cert.der
```

Private key با نام `gwkey.pem` را برای Free S/WAN در `etc/ipsec.d/private/` کپی می

کنیم. از این گذشته باید Passphrase مربوطه به طور واضح در فایل `etc/ipsec.secrets/`

آمده باشد. اگر Passphrase به طور نمونه « `asample Passphrase` » باشد آن را در سطر زیر

می نویسیم :

```
» RAS gwkey.pem asample « Passphrase
```

روشن است که تنها `root` باید به `ipsec.secrets` دسترسی داشته باشد. اکنون آخرین جای

خالی را در `etc/ipsec.conf/` پر می کنیم.

```
= Leftid = "C = IR,ST = Tehran, L = Tehran, O = Rayaneh Magazine, OU
```

```
"fashkain@rayanemag.net = Editorial,CN = fashkain, Email
```

گواهینامه های کاربران

اکنون باید عمل تعیین اعتبار را برای هر کاربر یکبار انجام بدهیم. در فرمان زیر که برای

ساختن Private key برای یک کاربر به کار می رود:

```
openssl genrsa -des3 -out private/userkey.pem -out 1024
```

باید برای هر کاربر Passphrase جداگانه ای وارد کنید. در گام بعدی فرمان زیر را به کار

ببرید:

```
openssl req -new-key private/gwKey.pem -out geReq.pem
```

اکنون باید گواهینامه ای را که آن را در قالب Root CA امضاء خواهید کرد بسازید. -enddate

در اینجا برای مشخص کردن مدت اعتبار به کار می رود:


```
z in gwReq.pem -out gwCert.pem.۲۰۹۳۱۲۰۰ Openssl ca -notext -eddate  
در آخرین مرحله روی این گواهینامه یک فایل باینری با فرمت PKCS#12 می سازیم که در  
ادامه برای سرویس گیرنده های ویندوز xp / ۲۰۰۰ لازم داریم.  
private/userkey.pem - Openssl pkcs12 -export -inusercert.pem -inkey  
certfile caCert.pem-out user.p12
```

چشم انداز

پیکربندی Security Gateway را با موفقیت پشت سر گذاشتیم. در بخش بعدی به سرویس گیرنده های VPN در ویندوز می پردازیم. برای این کار از ابزارهای موجود در ویندوز ۲۰۰۰ و xp بهره خواهیم برد.

VPN با لینوکس (۲)

در بخش پیش بر پایه لینوکس ۲،۴ و Free S/WAN یک Gateway VPN Security راه انداختیم. با نصب patch های www.strongsec.com/freewan (/x.509 Gateway را با تنامین اعتبار های مطمئن و رمز گذاری های قوی کامل کردیم. به این ترتیب پیکر بندی سرویس دهنده به پایان می رسد. اکنون باید سرویس گیرنده ها را برای دسترسی به VPN تنظیم کنیم. فرض می کنیم که سیستم عامل مورد استفاده کاربران بیرون از شبکه ویندوز ۲۰۰۰ و xp است که هر دوی آنها برنامه های لازم برای ایجاد و مدیریت ارتباط های IPsec را در خود دارند.

البته باید این احتمال را نیز در نظر گرفت که شاید برخی کاربران با سیستم ویندوز x/Me9 قصد استفاده از VPN را داشته باشند. در این حالت به یک برنامه سرویس گیرنده IPsec نیاز داریم. یکبار معروفترین این برنامه ها که برای کاربردهای شخصی رایگان است PGPnet می باشد. این برنامه را می توان حتی روی ویندوز های NT و ۲۰۰۰ هم بکار برد.

ویندوز ۲۰۰۰ و XP

ویندوز های ۲۰۰۰ و XP با توجه به پشتیبانی از IPsec برای استفاده به عنوان سرویس گیرنده IPsec بسیار مناسبند. این دو سیستم عامل افزون بر سرویس های IPsec امکاناتی هم برای ایمنی IP دارند. برای ساختن یک تونل VPN، کافی است که به کاربر تنها سرویس IPsec را اجرا کرده و گزینه های لازم را در آن تنظیم کند.

البته فرض بر این است که تنظیمات امنیتی از پیش انجام شده باشد. انجام این کار در ویندوز چندان ساده نیست. در ویندوز ۲۰۰۰ باید برنامه IPsecPOL

<http://agent.microsoft.com/windows2000/techinfo/reskit/tools/existing/ipsec-pol-o.asp>

را از ResourceKit نصب کنید. در ویندوز XP بجای آن به IPsecCmd نیاز داریم. برای دستیابی به این برنامه باید Support Tools را در ویندوز XP به طور کامل نصب کنید (فهرست SUPPORT\TOOLS\ روی CD ویندوز XP).

تنظیم ipsec.conf

اکنون ipsec.conf را که قبلا آماده کرده بودیم مطابق کاربردمان تنظیم کنیم. در conn default/ ارتباط های تلفنی (Dail up) که باید به طور خودکار فعال شوند مشخص می شوند. سپس بخشی قرار می گیرد که با conn آغاز می شود و پارامترهای ارتباط VPN را در خود دارد. آدرس های محلی که به طور خودکار برای آدرس های سرویس گیرنده ها به کار می روند با %any = left مشخص می شوند. در right آدرس IP مربوط به VPNGateway وارد کنیم. پارامتر rightsubnet هم آدرس IP و ماسک شبکه ای که ارتباط با آن برقرار می شود را در خود دارد. در اینجا می توانید از هر دو شیوه نوشتن آدرس ها یعنی ۱۶/۱۷۲,۱۶,۰,۰ یا ۲۵۵,۲۵۵,۰,۰/۱۷۲,۱۶,۰,۰ استفاده کنید. Network مشخص می کند که ارتباط از طریق تماس تلفنی (network = ras)، شبکه (network = lan) یا هر دو (network = both) برقرار شود.

پیکر بندی سرویس گیرنده

اکنون باید فایل آرشیوی که برای گواهینامه کاربر، رمز عبور، IPsec و ipsec.conf ساختیم را از یک راه مطمئن (مثلا Email رمز گذاری شده) به کامپیوتر سرویس گیرنده بفرستیم. پس از باز کردن این فایل، باید یک Snap in را همان طور که در شکل می بینید اضافه کنید. برای این منظور در "Start,Run" mmc را وارد کنید. سپس از طریق "Snap- File,Add/Remove" in یک Plug in از جنس Certificate بسازید. این Plug in باید از جنس Computer account برای Local computer باشد. پس از اتمام کار و زدن کلیدهای Finish، Close و Plug in.Ok را در پنجره MMC خواهید دید.

خلاصه

لینوکس و S/WAN Free برای ساختن VPN راه حل هایی هستند که در مقایسه با راه حل های سخت افزاری بسیار ساده تر و کم هزینه تر است. به ویژه سرویس گیرنده های ویندوز ۲۰۰۰ و XP با توجه به دسترس بودن برنامه های لازم بسیار ساده و سریع پیکربندی می شوند. اما هنگام راه اندازی VPN نباید یک نکته فراموش کرد. VPN اگر چه مطمئن است اما این اطمینان تا وقتی است که کامپیوترها در هماهنگی کامل با یکدیگر باشند. اگر از VPN به درستی محافظت نشود بستر بسیار مناسبی برای ویروس ها، کرم ها، اسب های تروآیی و کاربران غیر مجاز خواهد بود. بنابراین استفاده از برنامه های ضد ویروس و دیوار آتش را نباید فراموش کنید.

منبع : از مجله رایانه شماره ۱۲۷